

1

‘Eek!’ gilde mijn vader.

‘Dit komt goed’, suste de vroedvrouw.

‘Een sterk kind’, zei de dokter.

‘Haar neus staat maar een béétje scheef’, zei mijn ma.

Ik heet Wonder omdat de navelstreng mij nét niet heeft gewurgd. De alien die mijn ma had uitgeperst zag paars. Bovendien weigerde mijn veel te grote hoofd te ademen. Erg. Paniek.

Nog steeds werken in dat hoofd 86 miljard hersencellen niet goed samen. Misschien heeft dat iets met de wurging te maken. Wie zal het zeggen?

Gerrit (verliefd op mijn ma) zou mijn hersenweb willen herprogrammeren. Maar hoe moet hij daaraan beginnen?

Eén ding is zeker: de 86 miljard hersencellen bonken een paar keer per dag tegen de binnenkant van mijn schedel alsof ze eruit willen. Erg. Paniek blijft.

Dan plug ik oortjes in zodat ik alleen het geruis van mijn hersenen hoor en het geraas ophoudt.

Ze zijn nochtans mooi, mijn hersenen: nat en zacht en gekronkeld. Hoe ik dat weet? Zelf gezien op een hersenfoto.

2

Ik was tien. Dokter Callaerts, neuroloog, draaide het computerscherm naar mij toe. ‘Jouw hersenweb blokkeert weleens.’

‘Stom.’

De hersenonderzoeker zei: ‘De hersenstám daarentegen lijkt wél in orde.’

‘Is dat dan goed nieuws?’ Web versus stam. Ik weet niet waarom ik dat zei. Het stelde me helemaal niet gerust.

Ma vroeg: ‘Wat is precies een hersenstam, dokter?’

Callaerts schetste op een blad een grote walnoot en prikte de punt van zijn balpen aan de onderkant van die noot. Daar tekende hij een grote aardworm: de hersenstam. Ik hield mijn ogen op het gaatje in het papier.

Hij draaide het scherm weer naar zich toe.

‘De hersenactiviteiten zijn normaal. Alle gebieden gehoorzamen aan de stroomstootjes.’

Hij krabbelde over de walnoot. Elke krabbel stelde dus een stroomstootje voor.

‘Er is plaats voor helder denken. Dát is het probleem niet.’

Helder denken versus groot probleem. Welk probleem?

Ma zuchtte. Onrust kraste aan mijn teennagels.

Ze liet een lange ‘maar’ ontsnappen. Ik kende die maren al járen.

Wonder is lief (aai over mijn kop in de kinderwagen), maar...

Wonder is heel slim (aai over mijn kop achter op de fiets), maar...

Waarom kroop ik in een hoekje? Waarom legde ik mijn handen op mijn oren? Waarom krijste ik als een baby zodat alle kinderen van mij wegrenden?

Callaerts boorde zijn ogen lacherig in de mijne. Mijn pupillen deden pijn van al die vriendelijkheid.

Lacherigheid versus pijn.

‘Jouw cellen doen soms zomaar wat.’

Ik knikte, want dat begreep ik wél.

‘Het gaat ook nooit écht voorbij.’

‘Oké.’

Hij glimlachte. ‘Maar je kunt er wel mee leren omgaan.’

Er mee leren omgaan dat mijn gevouwen hersenschors zich soms uitrekt als een schone slaapster en ik vervolgens helemaal flip.

Hoe moest ik daarmee omgaan? Hij wist hoe. Oortjes in.

Dat doe ik tot op de dag van vandaag: oortjes inpluggen, hersenen opladen en stekker eruit trekken. Daarna moet mijn kop relaxen door rijmpjes te maken in mijn hoofd. Ik bedenk ze voor oma. Over mijn superoma vertel ik je nog.

Goed. Ma keek naar mij alsof ik nooit gelukkig zou worden, maar ze vergiste zich. We zijn nu meer dan vijf jaar verder en ook al staat mijn neus nog steeds niet écht recht, ik kan je één ding vertellen: netwerkstoornis en gelukkig zijn gaan samen.

3

Ik heb één vriend: Maarten. Die steeg op naar de Kaukasus, omdat zijn pa dat wilde. Maarten spreekt nu Azerbeidzjaans. Na drie maanden kon hij dat al. Een doorzetter, die vriend van mij. Ik weet niet of ik hem mis. Missen is een gevoel dat ik niet ken. Hij hoort er te zijn voor mij, dat wel. Ik voel dat er iets niet klopt, dat hij mij verlaten heeft, of zoiets. Als missen het nare gevoel is dat je iemand niet meer hebt, dan mis ik hem, ja.

Gelukkig videochatten we met elkaar via WhatsApp, op woensdagavond tussen zes en zeven. Als hij me vraagt om van dag te veranderen, omdat voor hem een woensdag niet altijd haalbaar is, word ik misselijk. Dát is mijn netwerkstoornis. Als ik dan zeg dat ik misselijk word, zegt hij: ‘Laat maar, Wonder. Woensdagavond is goed.’ Dan daalt er weer een rust over mij. Een warm dekentje waaronder ik me klein kan maken en ik me veilig voel.

Ik zeg hem dan dat het goed is dat ik hem enkele minuten kan spreken en zien. Net omdat hij mijn vriend is. Vrienden zien elkaar.

Er is één woensdag geweest dat ik hem welgeteld vijftig seconden zag. Hij floepte op het scherm, wuifde en zei toen: ‘Ik moet weg, Wonder. Daaag!’

Geen probleem voor mij. Ik had hem gezien. Hij was er. Hij is er. Voor mij.

Drie woensdagen geleden, tussen zes en zeven, bevroor zijn gezicht. Zelfs zijn wimpers werden wit.

Dag Wonder.

Hoi Maarten.

Wat bedoel je?

Wat is er?

Je ziet zo bleek.

Op zijn wenkbrauwen lagen versteende witte druppels.

Wat bedoel je?

Zo wit.

Die druppels konden ieder moment van zijn wenkbrauwen rollen.

Ik kan niet meer
met je videochatten.

Hoe?

Op woensdag.

Waarom?

Moeilijk om uit te leggen.

Probeer het toch maar.

Wel...

Vind je mij niet meer leuk?

Ik volg nu iedere woensdag-
avond dansles in het dorp.

Alleen zijn lippen bewogen toen hij dat zei.

Dansles? Jij?

Zie je wel?

Wat?

Je lacht me uit.

Nee. Helemaal niet. Vertel.

Volksdans.

Misschien vond hij een Azerbeidzjaanse vriendin en heeft hij daardoor geen tijd meer om met mij te praten.

En dat doe je graag?

Of misschien is hij de oorlog in mijn hoofd beu.

Ja.

Als jij daar leert dansen, hoe moet het dan verder met mij?

Met het topje van zijn wijsvinger wreef hij de druppels weg. Ze rolden over zijn wangen naar beneden.

Gewoon. Hoe je bent. Lief.

Dat klonk alsof ik een suikerspin van hem kreeg, waarin ik moest happen.

Ik wéét wel dat ik mag zijn wie ik ben. Ik weet zelfs dat ik lief ben (meestal). Maar what the fuck als hij zo ver weg woont? En 'nooit meer' toch bestaat? Tegen het raam van Maartens huis hangt nu een plaat: TE HUUR. En binnenin is alles leeg.

Op de kale muren met verbleekte rechthoeken hingen ooit foto's. De foto van zijn pa, genomen in de garage tussen een hoop

rommel, leidde tot onze laatste ruzie.

‘Je ziet op deze pic dat mijn papa droevig is’, had Maarten gezegd.

‘Hoe zie jij dat?’

Hij had me aangekeken alsof ik een spook was.

‘Hij huilt.’ Hij had naar een traan gewezen.

‘Ik zie de rode vuilnisbak in de hoek van de garage’, had ik gezegd. Ik had mijn vinger op die vuilnisbak gelegd.

‘Het is écht raar’, had Maarten gezegd.

‘Wat is raar?’

‘Wat jij hebt.’

Netwerkstoornis.

Waarom wat?

Waarom?

Omdat jij niet kunt liegen.

Waarom ik lief ben?

Ik houd mijn liefde
nooit binnen.

Toen verdween zijn gezicht van het scherm. Zomaar. Het was precies tien voor zeven. Ik heb hem niet meer gesproken.